

Скоро силенъ мжжъ ще стана,
като тебъ ще пораста,
и ще бжда азъ отмѣна
на добрия си баща.

До-щатъ и добри години,
до-ще свѣтълъ день за насъ.
Ти на старость ще починешъ,
този чукъ ще хвана азъ.

Но ще бжда азъ тогава
не ковачъ брадясалъ, черъ,
а ще се прославя съ слава
на строителъ-инженеръ.

Вмѣсто чукъ — тогазъ машини
ще да пѣятъ и брѣмчатъ —
да се чуди кой какъ мине
съ моя ученъ занаятъ.

И да викатъ:
„Гледай, гледай,
туй го построи синѣтъ
на ковача, на съседа,
на бедняка дѣдо Радъ...“

Чукай, татко, чукай, блъскай,
цѣлъ потъналъ въ потъ и калъ!
Нека люти искри прѣска
нажежениятъ металъ!